

informator

UNIwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

NR 2-3

KWIECIEŃ — WRZESIEŃ

1977

Senat i Kolegium Rektorskie

Tematem kolejnego zebrania Kolegium Rektorskiego w dniu 12 III br. była analiza pracy Centralnego Laboratorium Aparatury Unikalnej. Placówka ta powstała w r. 1970 i posiada spore osiągnięcia.

Centralne Laboratorium Aparatury Unikalnej jest jednostką międzywydziałową, do której kierowana jest unikalna aparatura badawcza, użytkowana w wielu dziedzinach badań naukowych. W skład CLAU wchodzi 9 pracowników naukowo-badawczych wyposażonych w importowaną aparaturę:

1. Pracownia spektrometrii rentgenofluorescencyjnej — posiada spektrometr rentgenowski WRA-2 produkcji Carl Zeiss Jena (NRD) o wartości 4 000 000 zł. Zasadniczym zadaniem tej pracowni jest określenie zawartości pierwiastków chemicznych w dowolnych materiałach i minerałach, glebach, tkankach roślinnych i zwierzęcych, produktach przemysłowych takich jak cement, ceramika, stopy metali itp. Aparat umożliwia jednocześnie wykrycie i określenie zawartości kilkudziesięciu pierwiastków w badanej próbce. Zakres mierzonych koncentracji wynosi od 0,0001% do dziesiątków %.

2. Pracownia magnetycznego rezonansu jądrowego — wyposażona w spektrometr BS 487 C firmy TESLA (CSRS). Wartość aparatu wynosi 3 200 000 zł. Pomiary wykonywane za pomocą spektrometru rezonansu jądrowego, po opracowaniu teoretycznym służą do określenia przestrzennej i elektronicznej struktury cząsteczek chemicznych, badania przebiegu reakcji chemicznych, energii oddziaływania molekuł itp.

3. Pracownia dyfrakcji rentgenowskiej — posiada dwa unikalne aparaty. Dyfraktometr rentgenowski DRON-2, produkcji ZSRR, wartości 1 700 000 zł służący do badań struktury kryształów oraz niskokątowy dyfraktometr rentgenowski. Badania niskokątowe służą do badań przemian zachodzących w czasie pracy katalizatorów nośnikowych, pozwalają badać układy koloidowe, m. in. polimery syntetyczne, naturalne i roztwory wielkocząstkowych substancji biologicznych.

4. Pracownia mikroskopii elektronowej — posiada mikroskop elektronowy BS-613, firmy TESLA (CSRS). Wartość mikroskopu wynosi 1 900 000 zł. Mikroskop pozwala na otrzymanie bezpośredniego powiększenia ok. 250 000 ×. Mikroskop użytkowany jest do badań ultrastruktury komórek organizmów żywych, struktury katalizatorów, absorbentów itp.

5. Pracownia spektrofotometrii w podczerwieni — wyposażona jest w spektrometr IR-20 produkcji zakładów Carl Zeiss Jena (NRD). Wartość aparatu wynosi 1 500 000 zł. Badania widma absorpcyjnego w podczerwieni służą do określania struktury cząsteczek chemicznych oraz długości i siły wiązań chemicznych.

6. Pracownia absorpcji atomowej — posiada spektrometr „Atomspek” firmy Hilger (Wielka Brytania). Wartość aparatu wynosi 500 000 zł. Aparat służy do określania koncentracji małych i śladowych ilości kilkudziesięciu pierwiastków chemicznych, w materiałach i roztworach, np. w materiale biologicznym, ściekach, wodach naturalnych itp.

7. Pracownia potencjometrii — posiada automatyczny potencjometr RTS-622 firmy „RADIOMETER” (Dania), wyposażony w zestaw elektrod jonoselektywnych. Głównym zastosowaniem aparatu jest badanie przebiegu reakcji che-

micznych w roztworach i oznaczanie zawartości szeregu jonów w wodach naturalnych, ściekach przemysłowych itp.

8. Pracownia adsorpcji — jest wyposażona w aparat „Sorptomatic 1800” firmy Carlo Erba (Włochy). Wartość aparatu — 680 000 zł. Pomiary wykonywane za jego pomocą, po odpowiedniej interpretacji teoretycznej, służą do określania własności adsorpcyjnych ciał porowatych i określanie ich wewnętrznej struktury.

9. W stadium konstrukcji jest aparatura, której przeznaczeniem jest określanie wieku próbek archeologicznych i geologicznych metodą pomiaru zawartości promieniotwórczego izotopu węgla 14.

Wartość aparatury unikalnej zlokalizowanej w CLAU wynosi ok. 17 000 000 zł. W przeważającej liczbie pomiarów dla otrzymania ostatecznych rezultatów, potrzebnych użytkownikowi, niezbędne jest teoretyczne opracowanie danych i ich przetwarzanie za pomocą maszyny liczącej. W ramach CLAU działa również Pracownia Projektowo-Konstrukcyjna, której zadaniem jest projektowanie i konstruowanie prototypów aparatury unikalnej oraz konserwacja i naprawa aparatury.

W roku 1976 CLAU wykonało zlecenia badawcze jednostek organizacyjnych Uniwersytetu w wymiarze 30 000 godz. pracy pracowników naukowo-badawczych i naukowo-technicznych, CLAU współpracuje z innymi ośrodkami naukowymi, m. in. w ramach porozumienia między Uniwersytetem Warszawskim, Łódzkim i UMCS, z Instytutem Podstawowych Problemów Chemii UW (w zakresie spektrofotometrii optycznej i magnetycznej rezonansu jądrowego), z Instytutem Chemii Fizycznej PAN w Warszawie (w zakresie badań rentgenograficznych i katalizy), z Akademią Górniczo-Hutniczą w Krakowie (w dziedzinie zastosowań mikroskopii elektronowej). W ramach tej współpracy pracownicy naukowo-badawczy CLAU są szkoleni w swoich specjalnościach na stażach, seminariach i konserwatoriach.

Oprócz funkcji badawczej CLAU prowadzi działalność dydaktyczną, m. in. w br. akad. odbyły się ćwiczenia laboratoryjne dla 9 kierunków studiów (chemia, fizyka, biologia). W czasie ćwiczeń studenci zapoznają się z teorią zjawisk badanych za pomocą aparatów unikalnych, będących w dyspozycji CLAU, poznają konstrukcję tych aparatów oraz wykonują pomiary i interpretują otrzymane dane. W ramach przekazanych do wykonania w CLAU części tematów węzłowych, międzyresortowych i resortowych, CLAU wykonało w ub. r. prace badawcze i konstrukcyjne o wartości 1 200 000 zł.

Na posiedzeniu Kolegium Rektorskiego w dniu 18 marca br. zapadły następujące ustalenia zmierzające do kompleksowego uregulowania charakteru Centralnego Laboratorium Aparatury Unikalnej. Postanowienia te dotyczą:

- opracowania projektu regulaminu CLAU przy współpracy zainteresowanych instytutów. Ten akt normatywny powinien w sposób szczegółowy określić podstawowe funkcje CL oraz status prawny pracowników tej jednostki;
- powołania Rady Koordynacyjnej CLAU, ustalenia opieki naukowej i zapewnienia warunków dla rozwoju naukowego pracowników tej jednostki;
- poprawy sytuacji lokalowej CLAU.

Od Redakcji

Oddajemy do rąk P.T. Czytelników kolejny numer „Informatora UMCS”. Po raz drugi wydany jest w nowszej — jak sądzimy — atrakcyjniejszej szacie graficznej. Poprzedni był debiutem i — jak się przy takiej okazji najczęściej zdarza — nie ustrzegł się pewnych potknięć. Między innymi nazwa State College z USA prawidłowo brzmi — Lock Haven, zaś studenci stamtąd brali udział w seminariach: z zagadnień teorii poznania u prof. dr. hab. Z. Cackowskiego, z historii ruchu oporu na Lubelszczyźnie u doc. dr. Z. Mańkowskiego. Za powstałe z winy redakcji błędy serdecznie przepraszamy.

Zawartość numeru została podzielona tematycznie na podtytuły: „Senat i Kolegium Rektorskie”, „Sylwetki profesorów”, „Sprawy studenckie”, „Klub Seniora”, „Sport akademicki”, „Kronika”, „Nasze lektury”. Sądzimy, że podział taki ułatwi grupowanie informacji oraz uczytelni teksty.

Z aktualnych materiałów szczególnej uwadze P.T. Czytelników polecamy artykuły poświęcone prof. prof. F. Uhorczakowi i A. Malickiemu oraz opracowania prof. dr. J. Blauth-Opieńskiej, doc. dr. hab. K. Dobrzyńskiego, dr. M. Hasimiuka i dr. S. Wiśniewskiego.

REDAKCJA

Naukowa wizytówka Humanistyki Uniwersyteckiej

30 lat „Annales UMCS” sectio F

W bieżącym roku Wydział Humanistyczny UMCS obchodzi swój jubileusz 25-lecia działalności. Powołany do życia w r. 1952, jako siódmy z kolei wydział uczelni, zrazu reprezentowany był przez jedną tylko sekcję historyczną (w jego skład weszły również wcześniej powstałe organizacyjnie związane z innymi wydziałami katedry o profilu humanistycznym (Logiki — dawniej Filozofii), Archeologii, Psychologii, Marksizmu-Leninizmu. Już po roku pracy Wydział Humanistyczny wzbogacił się o nowy kierunek — polonistykę. Lata następne przyniosły niebywale dynamiczny i wszechstronny rozwój organizacyjno-kadrowy wydziału, który po dokonanych w różnych latach przeobrażeniach strukturalnych, po wyodrębnieniu się małych sekcji przekształconych następnie w osobne wydziały i międzyuczelniane instytuty, mając obecnie 8 jednostek organizacyjnych (instytutów i samodzielnych zakładów), zatrudniając ponad 200 pracowników naukowo-dydaktycznych, wreszcie kształcąc młodzież akademicką na 7 kierunkach studiów dziennych oraz 11 kierunkach i rodzajach zaocznych studiów. Aktualnie należy do największych i najbardziej rozbudowanych wydziałów uniwersytetu.

Sprawy historii, dnia dzisiejszego i perspektyw rozwojowych wydziału, jego dotychczasowego dorobku i osiągnięć we wszystkich dziedzinach działalności, znajdują swoje odbicie w programie i w treści przygotowanych od dawna obchodów rocznicowych. Stanowiąc będą również okazję do dokonania bilansu aktywności naukowo-badawczej humanistyki uniwersyteckiej, do oceny całokształtu jej dorobku pisarskiego i wydawniczego. W rozważaniach na te ważne i istotne z wielu względów tematy — jak dotychczasowa praktyka dowodzi — z pewnością podniesiona zostanie sprawa jedyne do niedawna periodyku naukowego humanistów uniwersyteckich, a mianowicie „Annales UMCS” sec. F (Humaniora).

Istnieje sprzyjająca okoliczność, aby już teraz, nie czekając na obchody jubileuszowe, dokonać bliższej prezentacji tego zasłużonego dla rozwoju dyscyplin humanistycznych w naszej uczelni wydawnictwa. Okoliczność tę stanowi fakt, że ostatnio ukazał się jego jubileuszowy wolumen. Tak więc niemal w jednym czasie zbiegły się ściśle ze sobą związane jubileusze — Wydziału Humanistycznego oraz jego wydawnictwa naukowego.

Roczniki humanistyczne mają jednak starszą niż wydział metrykę. Powołane bowiem zostały do życia już w 1946 r. jako jedna z sześciu pierwszych sekcji „Annales”. Ówczesne władze uczelni i redakcja czasopisma, kierowana wtedy przez prof. dr. Jana Mydlarskiego, podejmując decyzję w sprawie wydzielenia odrębnej sekcji humanistycznej, liczyła się z możliwościami rozwoju na uczelni nauk humanistycznych i społecznych. Z drugiej jednak strony wiadomo, że już od momentu powstania uniwersytetu podjęła pracę badawczą i dydaktyczną aktywna grupa wybitnych specjalistów w zakresie filozofii, logiki, psychologii, etnografii oraz archeologii. Chodziło więc o to, aby również ci uczeni mogli dysponować własnym wydawnictwem, niezbędnym do szybkiego, regularnego i w miarę możliwości pełnego publikowania wyników swoich badań naukowych.

Nic więc dziwnego, że na treść pierwszych sześciu tomów humanistycznych składały się wyłącznie prace z zakresu archeologii (15 pozycji), logiki (4), etnografii (2), psychologii

(2) oraz filozofii (1). Począwszy od numeru VII pojawiać się zaczęły artykuły o tematyce ściśle historycznej, następnie filologicznej (t. VIII) i językoznawczej (X). Poszerzenie profilu tematycznego roczników wiązało się z utworzeniem w 1952 r. Wydziału Humanistycznego i organizowaniem w jego ramach nowych katedr i zakładów, których pracownicy od samego początku włączali się aktywnie do owocnej współpracy z wydawnictwem. Dalsza rozbudowa wydziału, tworzenie nowych sekcji znajdowały natychmiastowe odbicie na łamach „Annales”. I tak w t. XVIII pojawiła się pierwsza praca z dziedziny pedagogiki, w t. XVII (1962) opublikowano trzy artykuły powstałe w nowo utworzonej sekcji filologii angielskiej, w t. XXII (1967) debiutowała rusycystyka, w t. XXIII (1968/69) romanistyka, a w t. XXVIII (1973) germanistyka.

Redakcja sekcji humanistycznej „Annales”, którą kierowali kolejno: prof. dr. Tadeusz Tomaszewski (1946/1949), psycholog, prof. dr. Stefan Nosek (1949—1953), archeolog i prof. dr. Juliusz Willaume (1953 — do chwili obecnej) historyk, wykazywała stałą troskę o to, aby w wydawnictwie reprezentowane były wszystkie istniejące na uczelni dyscypliny humanistyczne. W wielu jednak wypadkach profil tematyczny poszczególnych tomów kształtowany był również w zależności od tego, jakie artykuły znajdowały się aktualnie w tece redakcyjnej. Na to zaś z kolei wpływ miały takie czynniki, jak: dysproporcja w obsadzie kadrowej sekcji (pod tym względem czołową pozycję zajmowała zawsze historia, a następnie filologia polska), aktywność naukowa i wydajność pisarska przedstawicieli poszczególnych gałęzi humanistycznych, niejednakowe szanse i możliwości korzystania z łamów innych, centralnych i regionalnych periodyków naukowych, wyodrębnianie się nowych samodzielnych sekcji „Annales” — wcześniej ekonomicznej (H), a w 1976 r. filozoficzno-socjologicznej (I) itp.

Chociaż w ciągu całej ponad 30-letniej historii humanistycznych roczników nie zaszły większe zmiany w zakresie objętości poszczególnych tomów (średnio 269 stron), to jednak ilość artykułów składających się na każdy wolumen wykazywała stałe tendencje zwyżkowe. I tak, jeśli w pierwszych dziesięciu numerach zamieszczano przeciętnie po 5 artykułów, o tyle druga dziesiątka tomów miała ich już średnio po 9, a trzecia po 12. Owe korzystne zmiany ilościowe możliwe były dzięki wprowadzeniu przez redakcję zalecanym przez kolegium redakcyjne istotnych ograniczeń w zakresie objętości kwalifikowanych do druku artykułów. O ile kiedyś w „Annales” publikowano rozprawy 4-2 arkuszuowe, a nawet obszerniejsze (liczący sobie 502 strony t. VI wypełniła jedna monografia archeologiczna), o tyle aktualnie obowiązują od pewnego czasu zasada, w myśl której objętość każdego artykułu wahać się winna w granicach jednego tylko arkusza (dzięki zastosowaniu przy okazji przygotowania okolicznościowego XXIX tomu, dalszych ograniczeń objętościowych (3,4 arkusza) udało się pomieścić w nim 27 prac).

Łączna objętość wszystkich 30 roczników (właściwie 29, bo jeden tom posiada podwójną numerację — XXIII/XXIV za 1968/69) wynosi dokładnie 7810 stronic (wliczając w to również wydany oddzielnie suplement t. I, zawierający pra-

Z działalności KU PZPR

Dnia 29 marca odbyło się posiedzenie Komitetu Uczelnianego PZPR. W zebraniu prowadzonym przez I Sekretarza KU dr. K. Wilińskiego uczestniczyli: członek egzekutywy KW PZPR rektor UMCS prof. dr hab. W. Skrzydło, prorektorzy: prof. dr hab. R. Orłowski, doc. dr A. Kopruckowiak. Na zebranie przybyli także pierwsi sekretarze OOP wydziałowych oraz zaproszeni goście z ZNP i SZSP.

Podczas zebrania wręczono pracownikom i studentom naszej uczelni 21 legitymacji kandydackich i 15 członkowskich. Legitymacje wręczali rektor prof. dr W. Skrzydło i I sekretarz KU dr K. Wiliński. W krótkich wystąpieniach mówili oni o akcji rozbudowy szeregów uczelnianej organizacji PZPR, ze szczególnym uwzględnieniem pracy propagandowej i wychowawczej prowadzonej wśród studentów. Nadmienili także, iż studencka organizacja PZPR jest najliczniejszą wśród organizacji uczelni Lublina, do jej szeregów trafiają działacze SZSP, najbardziej zaangażowana i wartościowa młodzież.

Tematem zebrania było sprawozdanie i ocena działalności Uczelnianego Ośrodka Pracy Ideowo-Wychowawczej. Sprawozdanie przedstawił tow. mgr W. Józkowiak — kierownik tej placówki. Relacjonując dwuletni okres działalności Ośrodka, zwrócił on uwagę na trudności, z jakimi spotkał się w swojej pracy. Skutecznym sposobem ich przezwyciężenia wydaje się być zaproponowana wcześniej zmiana struktury organizacyjnej, utworzenia kompleksowej, pełnoprawnej komórki UMCS. Konieczną sprawą jest także powołanie odpowiedniego składu rady programowej i komisji: d/s kształcenia ideowego, d/s pracy masowo-politycznej oraz pracy z młodzieżą. Na temat UOPIW mówił także doc. dr hab. B. Dziemidok, przewodniczący Zespołu Ideologicznego KU. Pozytywnie ocenił on dotychczasową działalność placówki, wskazując jednocześnie na konieczność zmian organizacyjnych, zabezpieczających prawidłową realizację programu. W dyskusji udział wzięli: tow. dr M. Budzyński, dr T. Matynia, mgr S. Mikoń, dr A. Czarnocki, dr J. Ohme, wiceprezes Rady Zakładowej ZNP i mgr J. Mizińska.

Drugą część zebrania poświęcono sprawom organizacyjnym. Złożyły się na nie uroczystości obchodów 1 Maja i Ogólnopolski Czyn Partyjny. Powołany został Komitet Obchodów Święta Pracy, którego przewodniczącym został dr K. Wiliński, wiceprzewodniczącym — doc. dr A. Kopruckowiak. W skład tego komitetu weszli: rektor prof. dr hab. W. Skrzydło, prorektor prof. dr hab. R. Orłowski, sekretarze organizacji oddziałowych, dziekani d/s studiów stacjonarnych.

Ostatnim punktem zebrania była informacja sekretarza KU d/s organizacyjnych dr. T. Matyni o przygotowaniach do ogólnopolskiego czynu partyjnego.

Komitet Uczelniany PZPR UMCS na posiedzeniu 29 marca br. przychylił się do prośby tow. dr. Ryszarda Droby, zwalniając go z funkcji sekretarza KU i z obowiązków członka Komitetu Uczelnianego. Funkcję sekretarza KU d/s Ideologicznych i Młodzieżowych pełnił tow. R. Droba od 11 marca 1975 roku. Z działalnością tow. R. Droby związane są takie wydarzenia w życiu Podstawowej Organizacji Partyjnej UMCS, jak: sformułowanie programu działalności ideowo-wychowawczej w UMCS, organizacja i powstanie Uczelnianego Ośrodka Pracy Ideowo-Wychowawczej, rozwój szeregów partyjnych wśród studentów, wzrost autorytetu i znaczenia uczelnianej organizacji SZSP.

Z dniem 16 III 1977 r. tow. R. Droba objął stanowisko I sekretarza KU PZPR Akademii Rolniczej w Lublinie.

Z klubu seniora

Z inicjatywy prezesa klubu prof. dr. F. Uhorczaka kilkusobowy zespół podjął się zebrania materiałów do pierwszego pięciolecia UMCS. Należy bowiem przypomnieć, że w następnym pięcioleciu 1950—1955, pięciowydziałowy uniwersytet UMCS rozpadł się na 3 niezależne od siebie uczelnie: Akademię Medyczną z wydziałami: lekarskim i farmaceutycznym (1950), Wyższą Szkołę Rolniczą z wydziałami: rolnym, weterynaryjnym i zootechnicznym (1956) i UMCS z resztą wydziałów i nowo utworzonymi wydziałami prawa i humanistyki.

Pierwsze próby zespołu, oparte na ankietyzacji i bezpośrednich kontaktach i korespondencji z dawnymi pracownikami naukowymi uczelni zawiodły. Otrzymano niewiele odpowiedzi na ankietę i nieznaczne ilości materiałów pod postacią odbitek, wspomnień, fotografii, fotokopii dokumentów. W ciągu roku 1976 zespół zapoznał się z protokołami senatu (1945—1950), niektórych rad wydziałowych, z treścią wydawnictw związanych z historią UMCS, zebrał odbitki lub fotokopie z różnych wydawnictw naukowych o niezujących profesorach z tego okresu, z historią niektórych wiodących dyscyplin, uzyskał obietnicę nadesłania wspomnień, rozpoczął opracowanie tablic i wykresów wskaźników rozwoju pięciu wydziałów w tych latach.

Na zebraniu sprawozdawczym Klubu Seniora w grudniu

1976 roku wysunięto następujące wnioski w celu przedstawienia ich władzom rektorskim UMCS i Zarządowi Lubelskiego Towarzystwa Naukowego do ich realizacji, w szczególności:

- 1) wydania publikacji w ramach wydawnictw UMCS i LTN poświęconego historii pierwszego pięciolecia UMCS;
- 2) opracowania artykułów monograficznych do „Annales” o niektórych zasłużonych profesorach (np. H. Raabe — pierwszym rektorze UMCS, prof. K. Strawińskim, prof. L. Hirsfeldzie i innych);
- 3) uwzględnienia w wydawnictwach jubileuszowych lub kronikach poszczególnych uczelni „zyciorysów zagubionych” niezujących profesorów i zasłużonych pracowników naukowych i innych, o których czyta się tylko w spisach wykładów z tych lat, np. M. Godlewicz, H. Raabe, J. Domanińskim, J. Błatonie, M. Ziemowiczu, A. Pisanko i innych);
- 4) ponownego wydania informatora o wydawnictwach opracowanego przez T. Batorską z uwzględnieniem informacji o treści wydawnictw.
- 5) opracowania działalności Senatu i rad wydziałowych z lat 1944—1950 na podstawie protokołów zebrań;
- 6) opracowania artykułów monograficznych o początkach

Naukowa wizytówka Humanistyki Uniwersyteckiej 30 tomów „Annales UMCS” sec. F

Dokończenie ze str. 2

cę J. Gajka „Polski Atlas Etnograficzny”, 67 str.). Tę bądź co bądź imponującą objętość wypełniają 262 publikacje, z których 261 to artykuły par excellence naukowe, jedną zaś stanowi retrospektywna bibliografia prac historyka (prof. dr. J. Willaume — t. XI).

Stosunkowo najdłuższe tradycje uniwersyteckiej archeologii (prehistorii) i historii oraz dystansująca zawsze wszystkie inne sekcje liczebna obsada personalna obu tych dziedzin naukowych, spowodowały, że są one w rocznikach najliczniej reprezentowane. Warto przypomnieć, że wyłącznie profil historyczny mają dwa przygotowane na specjalne okazje woluminy: t. XX (1965) dla uczczenia I Powszechnego Zjazdu Historyków Polskich w Lublinie, t. XXIX (1974) dedykowany jubilatowi prof. dr. J. Willaume'owi, łącznie oba tomy zawierają 39 artykułów. Wszystkich prac na tematy archeologiczne i historyczne jest w sumie 139 (53%). Artykułów zaś z dziedziny filologii zamieszczono 55 (21%), językoznawstwa 23 (w pełni filologiczno-językoznawczy profil ma t. XXVII wydany z okazji VII Międzynarodowego Zjazdu Sławistów w Warszawie w 1973 r., wolumin liczy 11 prac), następnie z filozofii 14, logiki 12, religioznawstwa 6, psychologii 7, pedagogiki 4 oraz etnografii 2.

W grupie 139 prac historycznych 35 pozycji dotyczy problematyki dziejów powszechnych (25%), 54 polskich (39%) oraz stosunkowo spora ich ilość poświęcona jest przeszłości regionu lubelskiego — 50 (36%). Usystematyzowanie pokłosa historiograficznego „Annales” wedle kryteriów tematyczno-chronologicznych ujawnia, że artykułów z zakresu historii antycznej jest 20 (15%), archeologii Polski 19 (14%), dziejów średniowiecznych 16 (11%), nowożytnych 55 (40%), najnowszych 26 (19%), trzy zaś pozostałe prace (1%) mają charakter bardziej ogólny.

Wśród 55 prac filologicznych największą grupę stanowią studia z historii literatury polskiej — 39 (71%), z tego 5 pozycji dotyczy okresu Oświecenia, 4 Romantyzmu, 19 Pozytywizmu i Młodej Polski, 7 okresu międzywojennego oraz 5 współczesnego. Udział innych filologii wygląda następująco: rosyjska 8 artykułów (15%), angielska 5 (9%), francuska 1 (2%), i niemiecka 1 (26%). W kategorii 23 studiów językoznawczych pod względem swej liczebności na czoło wysuwają się prace dotyczące języka polskiego 14 (6%), następnie język rosyjski i ukraiński 2, języki południowosłowiańskie 2, język angielski 1; 2 dalsze pozycje dotyczą językoznawstwa ogólnego, jedna logopedii.

Różnorodność i szeroka skala zainteresowań badawczych reprezentujących na łamach „Annales” inne nauki humanistyczne powoduje, że równie bogate i zróżnicowane pod względem rzeczowym są w rocznikach takie działy, jak: logika, psychologia, pedagogika, a nade wszystko filozofia.

Na łamach humanistycznych „Annales” drukowało do-

tychczas 135 autorów. Najliczniejszą wśród nich grupę stanowią historycy, których łącznie z archeologami i etnografami było 54 (40%). Gdy chodzi o merytoryczny wkład przedstawicieli innych dyscyplin i kierunków humanistycznych, to przedstawia się on następująco: filologowie 37, językoznawcy 20 (razem z poprzednimi stanowią 42%), filozofowie (logicy, reglioznawcy i in.) 13 oraz pedagogowie i psychologowie 11.

Porównanie ogólnej ilości wszystkich artykułów — 262 z ilością autorów — 136 wskazuje na to, że wśród tych ostatnich znalazła się pewna grupa osób, których współpraca z czasopiśmem była bardziej efektywna i owocna. Rzeczywiście, są w gronie autorów tacy badacze, którzy gościli na łamach sekcji F „Annales” po kilka razy. Czterech z nich opublikowało po 11, 9, 8 i 7 artykułów, pięciu po 6, jeden 5, sześciu po 4 i dwunastu po 3. Pozostali autorzy drukowali w wydawnictwie po jednym lub rzadziej po dwa artykuły. Warto nadmienić, że nie brakowało również i dwuosobowych spółek autorskich.

Podstawowy trzon zespołu autorskiego wszystkich tomów roczników stanowił oczywiście pracownicy naukowemu Wydziału Humanistycznego (obecnie także Wydziału Pedagogiki i Psychologii). Warto jednak pamiętać o tym, że zamieszczane były również prace przygotowane przez naukowców z Wydziałów: Ekonomicznego, Prawa, Międzyuczelnianego Instytutu Nauk Politycznych i Studium Języków Obcych. Roczniki humanistyczne stały się platformą współdziałania z innymi uczelniami lubelskimi (na ich łamach drukowali np. swoje prace naukowcy z Akademii Rolniczej), ze środowiskami naukowymi w kraju (w jubileuszowym XXIX tomie znalazły się cenne studia wybitnych historyków łódzkich, poznańskich, wrocławskich i in.) i zagranicą (opublikowano pracę sławisty lwowskiego, logika z Australii, historyka z Francji — A. Soboul, najwybitniejszego obecnie badacza dziejów rewolucji 1789 r.).

W sumie bogata jest przeszłość i poważny dorobek sekcji humanistycznej „Annales” UMCS. Istnienie 30 wartościowych pod względem naukowym tomów to nader poważne osiągnięcie autorskie, które może być przedmiotem i powodem uzasadnionej chwały i satysfakcji zarówno władz uczelni, kolegium redakcyjnego, pracowników redakcji, jak i całego Wydziału Humanistycznego. Chcąc określić i sprecyzować rolę periodyku w życiu naukowym uczelni, w integracji poszczególnych środowisk, w rozwoju młodej kadry naukowo-badawczej, w popularyzowaniu wyników poszukiwań naukowych itd., należałoby powołać do wszystkiego to, co wielokrotnie i przy różnych okazjach mówiono i pisano na temat całego wydawnictwa. Tu natomiast godzi się podkreślić fakt, że obchodząca jubileusz sekcja F (Humaniora) jako naukowa trybuna, organ wydawniczy humanistyki uniwersyteckiej stanowi jednocześnie jej dobrą, przydatną także dla dokonywania różnego rodzaju „obrachunków rocznicowych”, wizytówkę, dającą przekonujące świadectwo jej rozwoju, potencjału i dorobku naukowego.

Stanisław Wiśniewski

Z Klubu Seniora

Dokończenie ze str. 3

rozwoju niektórych dyscyplin wiodących np. biologii, mikrobiologii, chemii, fizyki, matematyki, biochemii i innych;

7) opracowania niektórych wskaźników porównawczych o rozwoju poszczególnych wydziałów w tabelach i wykresach (w latach 1946—1950) oraz dotyczących liczby profesorów, docentów, asystentów;

8) odtworzenia na podstawie relacji osobistych o działalności organizacji młodzieżowych, rozwoju kadry asystentek, katedrze medycyny wojskowej, organizacji pomocy lekarskich dla studentów, o wychowaniu fizycznym i sporcie w tych latach i następnych.

W pracach zespołu historycznego Klubu Seniora brali udział: prof. dr J. Opieńska-Blauth, dr J. Molterowa, mgr Z. Harasskova, dr S. Wojciechowski i prof. dr hab. G. Brzeka. Sprawozdanie wraz z wnioskami i propozycjami przekazano rektorowi UMCS i przewodniczącemu Lubelskiego Towarzystwa Naukowego prof. dr. T. Krwawiczowi.

Janina Opieńska-Blauth

Nasze lektury

Spoleczność akademicką naszej uczelni na pewno zainteresuje książka Bolesława Krasiewicza poświęcona odbudowie szkolnictwa wyższego w Polsce Ludowej w latach 1944—1948. Zawiera ona sporo wiadomości o Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej z okresu jego powstania. Szczególnie ważne i ciekawe są tam informacje na temat pierwszych kroków wyższego szkolnictwa polskiego w Lublinie po ponurych latach okupacji hitlerowskiej.

B. Krasiewicz: Odbudowa szkolnictwa wyższego w Polsce Ludowej w latach 1944—1948, Ossolineum, Wrocław 1976.

W ubiegłym roku, w dniach 14 i 15 maja odbyła się w Lublinie konferencja naukowo-teoretyczna na temat „Marksistowska koncepcja wychowania młodzieży studenckiej”. Udział w konferencji wzięli, oprócz pracowników UMCS, goście z zaprzyjaźnionego Uniwersytetu Lwowskiego. Uniwersytet im. Iwana Franki reprezentowali: Tamara E. Starczenko, Olga N. Cybenko, Galina S. Dawydowa, Afanasij S. Zaszkiłniak, Borys G. Kublanow, Nikołaj F. Sidorczyk, Ostap J. Semkiw, Igor A. Maruszkin, Wasilij M. Stasyszyn, Borys A. Stieblicz, Władimir E. Gonczaruk. Materiały z sesji ukazały się drukiem, komitet redakcyjny w krótkiej przedmowie napisał: „W zbiorze artykułów przygotowanych przez uczonych UMCS i uniwersytetu lwowskiego na podstawie marksistowsko-leninowskiej nauki o sposobach kształtowania komunistycznego światopoglądu w świetle uchwał 25 Zjazdu KPZR i VII Zjazdu PZPR uogólnione zostały doświadczenia z pracy ideowo-wychowawczej ze studentami. W oparciu o teoretyczno-praktyczny materiał, wyjaśnione zostały sposoby i metody kształtowania marksistowsko-leninowskiego światopoglądu młodzieży studenckiej oraz problem kompleksowego podejścia do rozwiązania tego zadania”.

Sylwetki profesorów

Prof. zwyczaj. dr Fr. Uhorczyk

Prof. zwyczaj. dr hab. A. Malicki

3 marca 1977 roku w sali im. Rektora Henryka Raabego w UMCS odbyło się zorganizowane przez Zarząd Lubelskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Geograficznego i pracowników Zakładu Kartografii UMCS, posiedzenie z okazji jubileuszu 75-lecia prof. dr. Franciszka Uhorczyka.

Prof. dr Franciszek Uhorczyk urodził się 27 lutego 1902 r. w Włynance, pow. Czortków (w ówczesnej Galicji Wschodniej). Studiował w Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, gdzie uzyskał doktorat na podstawie pracy „Z metodyki badań nad osadnictwem”. Do roku 1946 przebywał we Lwowie, gdzie: pracował w Katedrze Kartografii UJK (1928—1933), w „Książnicy Atlas” — Państwowym wówczas Wydawnictwie Geologicznym 1928—1932, 1940—1944 — wówczas Pierwszej Typolitologii, wykładał na Wydziale Inżynierii Politechniki Lwowskiej (1941) oraz był pracownikiem naukowym lwowskiej Filii Akademii Nauk USRR (1944—1946). W latach 1946—1949 pracował w Krakowie, m.in. w Instytucie Geograficznym UJ, od roku 1947 współpracował z resortem planowania. W latach 1948—1949 był dyrektorem Regionalnej Dyrekcji Planowania Przestrzennego w Katowicach.

Pracę w Lublinie rozpoczął we wrześniu 1949 r. w Biurze Regionalnym PKPG, obejmując równocześnie kierownictwo Katedry Geografii II (od 1952 — Katedry Geografii Ekonomicznej) UMCS. Obecnie prowadzi seminarium i szereg wykładów dla studentów geografii, specjalizacji kartograficznej. Dotychczas wykształcił 169 magistrów i 12 doktorów.

Pracę w UMCS Profesor rozpoczął na stanowisku zastępcy profesora, w r. 1954 został mianowany profesorem nadzwyczajnym, w 1968 — profesorem zwyczajnym.

Nie sposób w krótkiej notce wymienić wszystkie osiągnięcia naukowego profesora, przedstawione m.in. na wielu specjalistycznych konferencjach w kraju i za granicą. Główną dziedziną badań profesora jest kartografia tematyczna, lecz ogromny zakres jego zainteresowań sprawił, że nie ma chyba dziedziny kartografii, do której nie wniósłby swego twórczego wkładu. Nowymi metodami kartograficznymi i kartometrycznymi w Jego pracach było m.in. wprowadzenie ekwidystant do badania charakteru osadnictwa oraz kartograficznej metody koncentracji. Konsekwentnie stosuje jako podstawę ilościowych opracowań kartograficznych, pola o jednakowej powierzchni, a w metodzie izorytmicznej proponuje stosowanie ściślejszej interpolacji i izolinii prostoliniowych. Wydarzeniem na skalę światową w literaturze geograficznej stało się wydanie przez Profesora *Atlasu map krajowych*, stanowiącego ilustrację *Geografii Powszechnej PWH* oraz opublikowane wraz z J. Staszewskim *Geografią Fizyczną w liczbach*. Jest autorem projektu *Atlasu Uniwersalnego*, którego część I — *Atlas sąsiedztwa geograficznego* ukazał się drukiem, autorem *Mapy użytkownika ziemi Polski* oraz inicjatorem *Mapy osadnictwa świata (1:1 M)*. Profesor F. Uhorczyk opracował też oryginalny system klasyfikacji dziesiętnej map.

Dokończenie na str. 6

W dniu 11 kwietnia 1945 roku utworzona została Katedra Geografii Ogólnej na Wydziale Przyrodniczym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej. Kierownictwo i organizację zakładu powierzono profesorowi dr. Adamowi Malickiemu. Profesor Malicki, wykształcony w lwowskim środowisku akademickim, ze szczególną energią i zapałem przystąpił do prac poprzedzających rozpoczęcie zajęć dydaktycznych i pracy naukowej. Dzięki wysiłkowi i zapobiegliwości Profesora i jego współpracowników, studia geograficzne na UMCS zostały uruchomione już od sierpnia 1945 roku. Wkrótce też można było przystąpić do normalnej pracy naukowej. By właściwie ocenić wagę tych faktów, należy pamiętać, iż organizację lubelskiego ośrodka geograficznego rozpoczynano dosłownie od zera, w trudnym dla całego kraju okresie powojennym.

Prowadzona pod kierunkiem profesora Malickiego różnorodna praca dydaktyczna i naukowa doprowadziła do rozwoju utworzonej w r. 1945 katedry i umożliwiła powstanie dalszych zakładów sekcji geograficznej. Obecnie przedstawiają one jeden z najlepiej rozbudowanych uniwersyteckich ośrodków geografii w Polsce. Doskonałym świadectwem stopnia zaangażowania Profesora w sprawy rozwoju lubelskiego ośrodka geograficznego jest kilkaset prac magisterskich wykonanych pod jego kierunkiem, dwadzieścia jeden promocji doktorskich oraz trzy habilitacje.

Profesor Adam Malicki, urodzony w dniu 7 stycznia 1907 roku, pracę naukową rozpoczął jeszcze w okresie studiów na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. W latach 1927—1929 pełnił obowiązki zastępcy asystenta w Instytucie Geografii tegoż uniwersytetu, a następnie, po złożeniu egzaminu magisterskiego w r. 1929, asystenta (1929—1936) i adiunkta (1936—1939). Stopień naukowy doktora filozofii uzyskał w macierzystym uniwersytecie w r. 1932, gdzie też został wszczęty jako przewodniczący habilitacyjny, zakończony na Uniwersytecie Jagiellońskim w r. 1945. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał profesor Malicki w roku 1946, a zwyczajnego w 1958.

W latach 1951—1954 sprawował funkcję prorektora UMCS, w roku akademickim 1953/54 prorektora do spraw nauki. Kierownikiem Zakładu Geografii Fizycznej UMCS (do r. 1949 Zakładu Geografii Ogólnej) pozostaje profesor Malicki od r. 1945 do chwili obecnej. W latach 1949—1959 był kierownikiem Zespołu Katedr Geografii i Geologii UMCS. W roku 1960, dzięki osobistemu zaangażowaniu Profesora uruchomiona została Stacja Naukowa Zakładu Geografii Fizycznej UMCS w Równi koło Ustrzyk Dolnych. W latach 1973—1975 prof. dr Adam Malicki był dodatkowo zatrudniony w Uniwersytecie Śląskim w Katowicach, gdzie współdziałał w organizacji tamtejszego ośrodka geograficznego i realizacji programów dydaktycznych.

Opublikowany do roku 1976 dorobek naukowy profesora Adama Malickiego obejmuje ponad 230 pozycji. Pierwszą, wydaną w r. 1929, pracą jest rozprawa z zakresu geomorfologii. Ten dział geografii pozostał dotąd główną dziedziną zainteresowań Profesora. Jego dotychczasowe badania naukowe dotyczyły przede wszystkim utworów lessowych, tak powszechnie występujących na Lubelszczyźnie.

Sylwetki profesorów

Dokończenie ze str. 5

Poza pracą dydaktyczną i naukową Profesor brał i bierze czynny udział w życiu uczelni. Był organizatorem i pierwszym dziekanem Wydziału Biologii i Nauk o Ziemi (1951—1954), w latach 1954—1957 kierownikiem eksternatu wydziału, w latach 1956—1957 prorektorem. 8 maja 1957 r. Senat UMCS wybrał Go na rektora, jednak ze względu na stan zdrowia nie przyjął tego stanowiska. Profesor Uhorczak był wielokrotnym delegatem Rady Wydziału do Senatu (1957—1962, 1968—1970), czynnie pracował w wielu komisjach senackich i rektorskich. Był członkiem Senackiej Komisji Bibliotecznej (1957—1963), Komisji dyscyplinarnej dla pracowników nauki (1957—1967), Komisji do spraw Ogród Botanicznych (1961), Komisji dla opracowania Statutu Zarządu Dzielnicy Uniwersyteckiej (1963—1964), Komisji Statutowo-Prawnej (1963—1964, 1973—1974). Położył też duże zasługi przy budowie Dzielnicy Uniwersyteckiej pełniąc funkcję przewodniczącego Komisji Budowy Dzielnicy Uniwersyteckiej (1954—1956), następnie Komisji Budowlanej i Inwestycyjnej (1956—1963). W latach 1959—1963 sprawował funkcję seniora budowy gmachu wydziału. Był zastępcą przewodniczącego, a następnie przewodniczącym komisji przydziału pracy Wydziału BiNoZ (1955—1966). Kilkakrotnie sprawował funkcję przewodniczącego wydziałowej komisji rekrutacyjnej.

Pełnił funkcję przewodniczącego komitetu i organizatorem wystawy 10-lecia (1954), 15-lecia (1959) i 25-lecia uczelni (1969).

Wyłaszał wykłady inauguracyjne, w r. 1964 o planie rozwoju UMCS, w r. 1967 o kategorii radzieckiej w okresie 1917—1957.

Poza pracą na uczelni, kierował (1952—1962), zorganizowaną przez siebie w Lublinie Pracownią Mapy Użytkownika Ziemi PTG. Przez rok był kierownikiem Zakładu Kartografii IG PAN, w latach 1958—1959 — naczelnym redaktorem PTWK w Warszawie. Pełnił również obowiązki przewodniczącego zespołu rzeczoznawców geografii Rady Głównej Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego, był członkiem kilku komisji Rady Głównej Ministerstwa, a w latach 1960—1963 — delegatem ministra do Komitetu Nauk Geograficznych PAN. W IG PAN członkiem komisji bibliograficznej oraz przewodniczył komisji polskich nazw geograficznych, a w latach 1953—1969 — członkiem rady naukowej. W okresie 1937—1965 Profesor był członkiem rady naukowej Instytutu Geodezji i Kartografii. W r. 1952 został powołany w skład komitetu do spraw kartografii ogólnej przy prezesie GUGiK.

Przez wiele lat był członkiem zarządu głównego PTG oraz przewodniczącym Lubelskiego Oddziału PTG. Od 1969 r. jest przewodniczącym komisji „Słownika Geograficznego PRL” przy Zarządzie Głównym PTG. W roku 1976 otrzymał tytuł członka honorowego i w tym samym roku honorowe członkostwo Lubelskiego Towarzystwa Naukowego. Profesor jest również wioletołnim działaczem PTTK.

Profesor F. Uhorczak pracował w komitecie redakcyjnym „Czasopisma Geograficznego” oraz miesięcznika „Z bliska i z daleka”, „Geografii Powszechnej PWN”, „Dokumentacji Geograficznej” IG PAN, „Atlasu Polski” oraz członkiem komitetu głównego „Atlasu Świata Służby Typograficznej WP. Redagował „Przegląd Krajoznawczy”, „Ziemię”, a od 1968 r. jest redaktorem naczelnym „Polskiego Przeglądu Kartograficznego”.

O tych i o innych osiągnięciach profesora Uhorczaka, jednego z najwybitniejszych współczesnych geografów i kartografów polskich, na wieczorne jubileuszowym mówili: prezes oddziału lubelskiego PTG — dr Krzysztof Wojciechowski, prorektor UMCS — prof. dr hab. Ryszard Orłowski, dziekan Wydziału Biologii i Nauk o Ziemi — prof. dr Zbigniew Kawecki, dyrektor Instytutu Nauk o Ziemi — prof. dr Henryk Maruszczak, kurator Zakładu Kartografii — prof. dr Edward Michna, przedstawiciel pracowników zakładu — dr Jerzy Mościbroda, nestor kartografii polskiej — prof. dr Stanisław Pietkiewicz oraz kierownik zakładu Kartografii UW, wiceprezydent Międzynarodowej Asocjacji Kartograficznej — prof. dr Lech Ratajski.

Stefania Gurba

Opublikowane przez profesora Malickiego wyniki jego studiów w tym zakresie, zwłaszcza rozprawa nosząca tytuł „Geneza i rozmieszczenie lessów w środkowej i wschodniej Polsce” (1950), stanowią wielki postęp w badaniach tych utworów w Polsce i zapoczątkowały rozwój lubelskiego ośrodka badań lessowych. Wyniki geomorfologów lubelskich liczą się nie tylko w skali krajowej. Dowodem tego jest choćby wybór Lublina jako miejsca międzynarodowego sympozjum lessowego w roku 1961 i krajowego w 1972. Poza omówionymi, szczególną uwagę w dorobku naukowym Profesora zwracają prace dotyczące zjawisk krasowych. Profesor Malicki badał je zarówno w obszarach klasycznych ich występowania — w Jugoślawii, jak i na terenie Polski.

Drugi po geomorfologii, ważny dział dorobku naukowego i zainteresowań Profesora stanowią prace z historii geografii i z geografii historycznej. Istotne miejsce zajmują również prace populonaukowe i podręczniki. Do pierwszych trzeba zaliczyć przede wszystkim szereg artykułów pisanych z myślą o nauczycielach geografii i ogłaszanych głównie w „Geografii w Szkole”. Z prac o charakterze podręcznikowym wymienić trzeba wydany już trzykrotnie (1969, 1972, 1976) Wstęp do geografii i monografię geograficzną Jugosławia (1974).

Do najważniejszych prac redakcyjnych profesora należy redakcja „Annales Universitatis Mariae Curie-Skłodowska”. Prof. dr Adam Malicki jest redaktorem sekcji B tego wydawnictwa od 1945 roku.

Przez cały okres trzydziestu dwóch lat dotychczasowej pracy w UMCS profesor Malicki aktywnie uczestniczył w życiu wielu organizacji naukowych i społecznych. W roku 1945 zorganizował Oddział Lubelski Polskiego Towarzystwa Geograficznego i był jego przewodniczącym w latach 1945—1952 oraz 1960—1962. W okresie 1953—1960 był przewodniczącym Zarządu Wojewódzkiego Towarzystwa Wiedzy Powszechnej, a w latach 1964—1970 przewodniczącym Lubelskiego Koła Polskiego Towarzystwa Geologicznego.

Prof. dr Adam Malicki był kilkakrotnie nagradzany przez ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za rezultaty osiągnięte w pracy naukowej, dydaktycznej i szkoleniu kadry. Posiada wiele odznaczeń państwowych, wśród nich Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski i Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Alicja Bogusz

Sergiusz Riabinin

Pewnej uczonej

Po to warto ją poznać,
aby się przekonać,
że ograniczoność
bywa nieskończona!

To twej małej wiedzy sprawka,
żeś nadęta jak purchawka!

W rozmowach z tą uczoną
wielkie wraźnie sprawia
jej malutki kurzy móżdżek
przy postawie godnej pawia!

Fraszki z cyklu „Nauka i naukowcy”

Władysław Ćwik

Fraszki i okruszki

TRADYCJE ŁOKIETKOWE

Łokietek dał przywilej miastu
I nomen omen: zawzięcie sami
Ilu o przywilej z nas tu
Walczą łokciami!

URODA LUBLINIANEK

Ponoć słynie Lublin
Z braku damskich bubli

DIALOG Z „RYBKĄ”

— Poznasz miłości arkana,
Ofiaruj mi dwie noce!
— Dowcipniś — rzekła — z pana:
Piscen matare doces!

O ZNAJOMYM DOSTOJNIKU:

Nawet na sedes
Nie chce per pedes

WYJĄTKI Z CHARAKTERKSTYK:

Jest dzentelmenem w każdym calu.
Niestety, szacuje się go w centymetrach.

Zb. Józwiak — linoryt 1974

W dniu 21 maja 1977 r. zmarł Adam Wiliński profesor zwyczajny UMCS, założyciel i długoletni Kierownik Katedry Prawa Rzymskiego, organizator biblioteki zakładowej i pracy dydaktycznej, zaś do ostatniej chwili Kierownik Zakładu Prawa Rzymskiego i Dyrektor Instytutu Historii i Teorii Państwa i Prawa, członek Komitetu Redakcyjnego „Czasopisma Prawno-Historycznego”, członek zwyczajny Lubelskiego Towarzystwa Naukowego.

Adam Wiliński urodził się dnia 21 lutego 1909 r. w Nowym Sączu. Studia ukończył na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego w 1931 r., po czym zajął się praktyką prawniczą; m. in. pracował przez kilka lat (do wybuchu wojny) w Okręgowej Izbie Kontroli Państwa w Krakowie. W czasie okupacji nauczał łaciny i języka angielskiego w tajnych kompletach gimnazjalnych i licealnych.

W kwietniu 1945 r. zatrudniony został na Wydziale Prawa UJ w Katedrze Prawa Rzymskiego; rozpoczął intensywną pracę naukową, a poza tym prowadził ćwiczenia seminaryjne ze studentami — z praw antycznych i z polskiego prawa cywilnego. Równocześnie zajmował się agendami krakowskiego Konwersatorium Naukoznawczego jako członek Zarządu (sekretarz) i współdziałał w redagowaniu miesięcznika „Życie Nauki”, gdzie ogłosił szereg artykułów z zakresu naukoznawstwa.

Od lipca 1948 r. zajmował się wyłącznie pracą naukową i dydaktyczną. W następnym roku uzyskał promocję na doktora praw. We wrześniu 1951 r. powołany został, jako zastępca profesora, na stanowisko Kierownika Katedry Prawa Rzymskiego UMCS w Lublinie. W 1969 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, zaś w r. 1976 — profesora zwyczajnego. Przez wiele lat pełnił też funkcje prodziekana i dziekana Wydziału Prawa naszej Uczelni.

Na Wydziale Prawa i Administracji prof. Adam Wiliński wykładał prawo rzymskie i historię prawa, zaś na Wydziale Humanistycznym UMCS prowadził (przez szereg lat) podobne zajęcia z historii starożytnej. Był równie wszechstronny w swoich badaniach naukowych. Zajmował się cesarstwem rzymskim, a szczególnie jego prawem wyborczym, jak też prowadził badania nad bardzo problemowym przejściem z ustroju republikańskiego do pryncypatu. Cały szereg rozpraw naukowych poświęcał rzymskiemu prawu cywilnemu i karnemu, zaś w tych ostatnich dziedzinach poczesne miejsce zajmują prace omawiające zagadnienia związane z alienacją niewolników.

Prof. Adam Wiliński należał do najwybitniejszych znawców starożytności w skali europejskiej. Swoim bogatym i stojącym na najwyższym poziomie dorobkiem naukowym zyskał sobie szerokie uznanie i wszedł w kontakty z licznymi krajowymi i zagranicznymi ośrodkami badań romanistycznych. Współpracował z uniwersytetami we Włoszech (Rzym, Modena, Catania, Mediolan, Camerino), Austrii (Salzburg), w

RFN (Hamburg, Fryburg, Monachium) i na Węgrzech (Budapeszt, Szeged). Z tych licznych kontaktów korzystali także Jego najbliżsi współpracownicy wyjeżdżający na zagraniczne stypendia naukowe. Niezależnie od tego ze swoich podróży do RFN i do Italii przywoził Profesor niedostępne w kraju pozycje literatury naukowej w celu ułatwienia swoim asystentom opracowania rozpraw doktorskich.

Nadzwyczaj wielką wagę przywiązał prof. Adam Wiliński do pracy dydaktycznej i wychowawczej nad młodzieżą. Już w rok po objęciu Katedry w Lublinie wydał szczególnie pomocny wówczas obszerny skrypt z prawa rzymskiego. Metodologiczne walory tego skryptu pozwoliły na kilka dalszych wydań i stawiają go do dzisiaj na równi z podręcznikami z zakresu prawa rzymskiego opracowanymi później w innych ośrodkach uniwersyteckich. Opracował także Profesor podręcznik prawa rzymskiego w języku niemieckim (Das römische Recht, Leipzig 1966), będący podstawą nauczania tego przedmiotu w NRD i w Szwajcarii. Wychowywał zaś młodzież przede wszystkim poprzez wykonywanie z najwyższą starannością swoich obowiązków dydaktycznych. Dla studentów — przy całej trudności przedmiotu — był wzorem obiektywizmu, sprawiedliwości i uczciwości, a zarazem ogromnej wyrozumiałości.

Za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne, wychowawcze i społeczne otrzymał prof. Adam Wiliński wiele odznaczeń: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Srebrny Krzyż Zasługi, Medal „Nauka w Służbie Ludu”, Medal 30-lecia Polski Ludowej, honorową odznakę „Za Zasługi dla Lubelszczyzny”, odznakę „Zasłużony dla Województwa Rzeszowskiego” oraz Złotą Odznakę AZS. Została Mu też przyznana resortowa nagroda II stopnia za szczególne osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych oraz nagroda w uznaniu zasług w upowszechnianiu światopoglądu laickiego w ramach działalności Towarzystwa Krzewienia Kultury Świeckiej.

Szczególnie wysokim szacunkiem cieszył się prof. Adam Wiliński wśród swoich współpracowników. Wymagający i krytyczny, a jednocześnie życzliwy i opiekuńczy, służył zawsze chętnie swoją wiedzą i doświadczeniem. Pozostawał też do końca głęboko i żarliwie zaangażowany w sprawy pracy i opieki naukowej, dydaktyki i wychowania.

Wielka wiedza, umiłowanie prawdy, wysoka kultura etyczna, nadto dobroć i życzliwość zjednały Mu sympatię i poważanie wszystkich, którzy się z Nim zetknęli. Takiego też zęgała środowisko uniwersyteckie, całe pokolenia prawników oraz europejska nauka romanistyczna — wzorowego Nauczyciela i Wychowawcę, wybitnego Uczzonego, prawnego Człowieka.

Marek Kuryłowicz
Mieczysław Żolnierczuk

Międzynarodowa konferencja

W dniach od 31 stycznia do 1 lutego 1977 r. odbyła się międzynarodowa konferencja pod hasłem „Historyczno-literackie znaczenie wojny hiszpańskiej 1936—1939” zorganizowana przez Zakład Filologii Germańskiej Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej przy współudziale Międzuczelnianego Instytutu Nauk Politycznych oraz Instytutu Historii. Konferencja zwołana była z okazji 40 rocznicy hiszpańskiej wojny domowej. Miała ona charakter międzynarodowy i w tym też kierunku zmierzały wysiłki organizatorów, by stworzyć możliwość konfrontacji aktualnego stanu badań odnośnie wydarzeń hiszpańskich lat 1936—1939 w aspekcie wielopłaszczyznowym nie tylko placówek naukowych polskich, lecz także i zagranicznych.

W pierwszym dniu obrad w ramach konferencji ze swym programem muzyczno-literackim, dotyczącym wydarzeń hiszpańskich 1936—1939, wystąpili studenci germanistyki UMCS, laureaci ogólnopolskiego konkursu, gorąco oklaskiwani przez wszystkich uczestników. W tym samym dniu miało miejsce również otwarcie wystawy związanej z tematyką konferencji.

A oto z jakimi referatami wystąpili poszczególni uczestnicy: dr Ryszard Droba: „Znaczenie rewolucji hiszpańskiej 1936—1939 dla strategii i taktyki rewolucji socjalistycznej”, doc. dr hab. Frank Wagner: „Znaczenie wojny hiszpańskiej dla historii literatury niemieckiej”, dr Emil Horoch: „Bry-

Dokończenie na str. 8

Międzynarodowa konferencja

Dokończenie ze str. 7

gada im. Jarosława Dąbrowskiego w walkach w obrocie Republiki Hiszpańskiej", mgr Dorota Mazurek-Sadkowska: „Związki literatury polskiej z wydarzeniami wojny domowej w Hiszpanii (na podstawie pracy K. Pruszyńskiego), mgr Ch. Trepló: „Obraz wojny hiszpańskiej w powieści J. Iwaszkiewicza „Sława i Chwała", doc. dr hab. Idea Bobrowa: „M. Kolcow: Dziennik hiszpański...", dr Henryk Pawlik: „Literatura radziecka w wojnie domowej w Hiszpanii", doc. dr hab. Jan Orłowski: „Odbicie wojny hiszpańskiej w twórczości Tichonowa", dr Jan Miziński: „Obraz wojny domowej w oczach jej uczestników", dr Jaurenz Demas: „Rewolucja hiszpańska na ujęciu faszystowskiego imperializmu niemieckiego oraz jej znaczenie w walce klasowej w Niemczech", dr Z. J. Pietras: „Międzynarodowe aspekty wojny domowej w Hiszpanii", doc. dr hab. Jerzy Falicki: „Hiszpańska wojna domowa w dziele A. Malreaux", dr Waltraud Wiese: „Antywojenny i antyfaszystowski ruch we Francji a rewolucja hiszpańska", mgr E. Rebechläger: „Romancero de la Guerra Civil i Camarades — dialektyka aspektu narodowego i międzynarodowego w twórczości E. Weinerta", dr Franciszek Iyra: „Wojna domowa w twórczości Hemingwaya", dr Anna Zagórska: „Stosunek Hemingwaya do Hiszpanii", dr Erika Block: „Aspekt narodowy i międzynarodowy w wybranych powieściach o tematyce hiszpańskiej", mgr Tomasz Jurczyński: „Literatura angielska a wojna domowa w Hiszpanii", doc. dr hab. Werner Rieck: „Wojna hiszpańska w czasopiśmie emigracyjnym „Das Wort...", mgr M. Straub: „Wojna hiszpańska w powieści Anny Seghers Siódmy Krzyż", mgr Sigurd Schmidt: „Wojna hiszpańska a problemy prozy niemieckiej", dr S. Schlemstedt: „Wojna hiszpańska w poezji".

Awanse

Tytuł profesora zwyczajnego otrzymali w naszej uczelni: prof. dr Henryk Maruszczak — dyrektor Instytutu Nauk o Ziemi Wydziału BiNoZ, prof. dr hab. Jerzy Ignatowicz — kierownik Zakładu Prawa Spółdzielczego i Organizacji Społeczności Wydziału Prawa i Administracji. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymali: doc. dr hab. Mirosława Zakrzewska-Dubasowa — kierownik Zakładu Historii Narodów ZSRR Wydziału Humanistycznego, doc. dr hab. Kazimierz Goebel z Zakładu Równań Różniczkowych Wydziału Mat.-Fiz.-Chem. oraz doc. dr hab. Zofia Sękowska — kierownik Zakładu Psychopedagogiki Specjalnej Wydziału Pedagogiki i Psychologii, doc. dr hab. Władysław Cwik — kierownik Zakładu Historii Państwa i Prawa, prodziekan Wydziału Prawa i Administracji.

Od 1 marca powołani zostali na stanowisko docenta: dr hab. Kazimiera Gromysz-Kalkowska z Zakładu Fizjologii Roślin BiNoZ, dr hab. Jan Różyło z Zakładu Chemii Fizycznej Mat.-Fiz.-Chem., dr hab. Jan Zalewa z Zakładu Ekonomii Rolnictwa.

Stopień doktora habilitowanego otrzymali: dr Maria Poźniak-Niedzielska z Instytutu Prawa Cywilnego Wydziału Prawa i Administracji, dr Andrzej Leonowicz z Zakładu Biochemii BiNoZ, dr Artur Korobowicz z Zakładu Historii Państwa i Prawa, dr Tomasz Opas — kierownik Zakładu Historii Teorii Państwa i Prawa oraz Nauk Politycznych Filii UMCS w Rzeszowie.

Przedstawiciel naszego środowiska akademickiego prof. dr hab. Zdzisław Cackowski — dyrektor Międzyuczelnianego Instytutu Filozofii i Socjologii — powołany został na członka Rady Głównej Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Organ ten działa przy MNSzWiT. Profesor Cackowski wybrany został do Rady już po raz drugi na okres następnej trzyletniej kadencji.

Sprawy studenckie

Studenckie radio „Centrum" otrzymało nową siedzibę w „Chatce Zaka".

Przy remoncie, który jest już na ukończeniu, pomagali pracownicy studenckiej rozgłośni, wiele prac w czynie społecznym na II Zjazd SZSP wykonali studenci Wydziału Mat.-Fiz.-Chem.

Nowa siedziba jest studium radiowym z prawdziwego zdarzenia, mieszczą się tutaj: studio słowno-muzyczne, studio do prowadzenia audycji, amplifikatornia i pokój reporterski. Dumą studentów jest ofiarowany im na mocy porozumienia ZG SZSP z Komitetem d/s Radia i Telewizji — sprzęt radiowy, a przede wszystkim stereofoniczny stół mikserski, przy którym powstawać będą nowe, ciekawe audycje. Obecnie studenci-radiowcy pracują jeszcze na swoich dotychczasowym sprzęcie, ale już w czerwcu przeniosą się do nowego studia. Tak więc kandydaci na wyższe uczelnie, uczestnicy OHP i studenckich praktyk robotniczych słuchać będą mogli własnego programu przygotowanego przez ich starszych kolegów w nowoczesnym studio.

28 marca odbyła się w DS „Grześć" „Trybuna Studencka" z udziałem władz i pracowników uczelni. Na spotkanie ze studentami przybyli: prorektor doc. dr A. Koprucki, dyr. administracyjny UMCS dr L. Roupert, kierownik Studium Wojskowego UMCS p.k. dypl. mgr R. Kopik, dyrektor Akademickiego Zespołu Opieki dr J. Kozak, pełnomocnik ministra d/s zatrudnienia absolwentów mgr Z. Pado, kierownik Działu Toku Studiów I. Dziwiński, z-ca kierownika Zespołu Stołówek i Bufetów E. Blasik oraz kierownik Działu Spraw Studenckich mgr K. Radzki. W spotkaniu wzięli także udział dzielnicy UMCS. Organizacje młodzieżowe reprezentowali: kol. Bąkiewicz (ZW SZSP) i K. Jarosz (RU SZSP).

Zebrani zastanawiali się nad problemami socjalno-bytowymi studentów. Pytania dotyczyły m.in.: warunków mieszkaniowych w ds oraz mieszkań dla małżeństw studenckich. Krytyczne uwagi zgłoszono pod adresem Akademickiej Służby Zdrowia i stołówki studenckiej nr 3, w której serwowane posiłki pozostawiają wiele do życzenia. Zainteresowania studentów dotyczyły także programu studiów, działalności Studium Wojskowego oraz ofert zakładów pracy przedstawianych studentom po zakończeniu nauki w UMCS. Trybuna studencka zorganizowana już po raz drugi, stała się ona swego rodzaju forum, na którym władze uczelni poznają trudności i problemy nurtujące na co dzień młodzież akademicką.

Inicjatywy studentów wydziału prawa

Dnia 22 marca 1977 r. odbył się XIII z kolei środowiskowy konkurs krasomówczy, organizowany rokrocznie przez koła naukowe prawników — studentów UMCS. Ta tradycyjna już impreza zawsze cieszyła się dużą popularnością i zasłużonym chyba uznaniem lubelskiego środowiska.

Duże — jak zwykle — zainteresowanie wzbudzały nie tylko mowy oskarżycielskie i obroncze, ale także interpelacje poselskie i wystąpienie radnych. Opracowane i wygłaszane były przez uczestników, a dotyczyły najbardziej palących bolączek Lublina, istotnych problemów studenckich bądź kwestii nieobojętnych społeczeństwu całego kraju.

Jury przyznało wyróżnienie najbardziej realnym oracjom: studentowi IV roku Janowi Hołyszowi za interpelację poselską „Refor-

ma programu studiów na Wydziale Prawa" oraz studentowi III roku prawa Wojciechowi Kowalczykowi za wystąpienie radnego „Neony — estetyka — oszczędność". Tematami pozostałych przemówień były: „Polska piosenka estradowa", „Studencka przychodnia zdrowia", „Czy komunikacja miejska musi być słabością w Lublinie?", „Niewypały — ich problem w życiu i w prawie".

Według regulaminu na II część Konkursu złożyły się popisy oratorskie studentów w roli stron procesowych wylosowanych wcześniej casusów, a przygotowanych przez pracowników naukowych Wydziału Prawa i Administracji. Dawały one możliwość różnej interpretacji, wnikliwej analizy stanu faktycznego i obrania przez uczestników prawdziwej linii obrony czy oskarżenia. Przyszli prawnicy przywdzawszy togi przedstawiali kolejno (prokurator i obrońca) w porwijających mowach swój punkt widzenia na sprawę.

Jury złożone z teoretyków i praktyków prawa pod przewodnictwem opiekuna koła naukowego z ramienia Senatu UMCS — doc. dr hab. Henryka Groszyka w składzie: dyrektora Instytutu Prawa Karnego doc. dr Zbigniewa Sobolewskiego, doc. dr hab. Andrzeja Wąska z Zakładu Prawa Karnego, wojewódzkiego kierownika szkolenia, sędziego Sądu Wojewódzkiego mgr. Marka Kielasińskiego, przedstawiciela Wojewódzkiej Rady Adwokackiej mgr. Piotra Pytko, wiceprokuratora Prokuratury Wojewódzkiej — mgr. Jerzego Litwina, prezesa Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych mgr. Bolesława Grabskiego — za najlepszych krasomówców uznało Wojciecha Kowalczyka, Jana Hołysza i Tadeusza Bogusza — studentów III i IV roku. Na wyróżnienie zdaniem jury zasłużyli wszyscy uczestnicy konkursu.

Nagrody ufundowali: Prokuratura Generalna, Wojewódzka Rada Adwokacka, Sąd Wojewódzki, Koło Miejskie ZPP, Zarząd Wojewódzki ZSMP oraz Rada Uczelniana SZSP.

Dnia 26 kwietnia 1977 r. odbyły się I środowiskowe pokazowe ćwiczenia sądowych rozpraw cywilnych, których organizatorem było koło naukowe prawników — studentów UMCS.

Była to pierwsza na naszym wydziale i jedna z nielicznych w Polsce próba konkursu krasomówczego. O tym, jak bardzo była udana i potrzebna w naszym środowisku studenckim świadczyć mogą gorące podziękowania i słowa uznania pod adresem organizatora — koła naukowego prawników — studentów UMCS — wyrażone przez przewodniczącego jury prof. dr hab. Aleksandra Kunickiego, kierownika Zakładu Prawa Cywilnego i Procedury Cywilnej.

Największym uznaniem jury cieszyło się wystąpienie studenta III roku Tadeusza Bogusza, II i III miejsce kolejno zajęli student i studentka IV roku Jan Hołysz oraz Grażyna Sadowska. Obok przewodniczącego jury prof. dr hab. Aleksandra Kunickiego w skład jury wchodził: dyrektor Instytutu Prawa Cywilnego — prof. dr hab. Mieczysław Sawczuk, prof. dr hab. Jerzy Ignatowicz, przewodniczący Wydziału Cywilnego w Sądzie Wojewódzkim mgr Henryk Wrona oraz prezes Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych mgr Bolesław Grabski. W skład jury wchodził ponadto przedstawiciel koła naukowego.

Nagrody ufundowały: Rada Uczelniana UMCS, koło miejskie ZPP oraz Sąd Wojewódzki w Lublinie.

Przedstawiamy Instytut Wychowania Artystycznego

Z dniem 1 września 1976 r. rektor UMCS prof. dr hab. Wiesław Skrzydło powołał do życia, w ramach Wydziału Pedagogiki i Psychologii, Instytut Wychowania Artystycznego jako nową organizacyjnie placówkę dydaktyczno-naukową naszej uczelni. Instytut powstał przez połączenie dwóch poprzednich istniejących w wydziale zakładów: Wychowania Muzycznego i Wychowania Plastycznego i oparł się w głównej mierze na ich kadrze dydaktyczno-naukowej i dydaktyczno-artystycznej. Data ta zamyka więc pierwszy okres lubelskiej tradycji kształcenia nauczycieli tych przedmiotów — od Wyższej Szkoły Pedagogicznej i prowadzonych w niej specjalizacji dodatkowych dla nauczycieli klas początkowych, a następnie studiów specjalistycznych pierwszego stopnia. Powstanie instytutu zbiegło się z nadawaniem pierwszych dyplomów magisterskich w zakresie wychowania muzycznego (zarówno na studiach II stopnia dla byłych absolwentów WSP, jak i na studiach jednolitych prowadzonych już w ramach Wydziału Pedagogiki i Psychologii UMCS). W pierwszym roku swej działalności instytut wykształcił już drugą grupę absolwentów z tytułem magistra w zakresie wychowania muzycznego i pierwszą w zakresie wychowania plastycznego.

Oparcie się na powyższej tradycji i doświadczeniach dydaktycznych budzi nadzieję, że Instytut Wychowania Artystycznego włączy się efektywnie w polski system kształcenia nauczycieli tych przedmiotów i służyć będzie zarówno polskiej szkole, jak i polskiej nauce na poziomie godnym chlubnych tradycji UMCS.

Kadra instytutu w pierwszym roku jego istnienia składała się z 4 samodzielnych nauczycieli akademickich, 4 adiunktów, 20 asystentów, 20 wykładowców i starszych wykładowców, 1 stażysty oraz 6 pracowników personelu administracyjno-technicznego.

Powstanie instytutu zbiegało się ze znaczną poprawą warunków lokalowych studiów plastycznych w stosunku do stanu poprzedniego. Uzyskano to dzięki dobudowaniu ok. 400 m² do pomieszczeń zlokalizowanych przy ul. Zana 11.

Plan prac naukowych instytutu zakłada zbadanie przede wszystkim tradycji muzycznych i plastycznych ziemi lubelskiej, aktualnej twórczości w zakresie twórczości profesjonalnej, ludowej i amatorskiej oraz poziomu kultury muzycznej i plastycznej społeczeństwa lubelskiego. Mamy nadzieję, że rada naukowa i artystyczna instytutu, która zbierze się na pierwsze swe posiedzenie w końcu maja br. (a składa się z szerokiego kręgu naukowców, artystów i działaczy kulturalnych Lublina) zatwierdzi te propozycje, jak też inne formy pracy naszego kolektywu. Efekty badań naukowych mamy nadzieję publikować zarówno w instytutowej serii „Małych Monografii Lubelskich”, jak i na łamach zeszytów naukowych. Zyczliwy stosunek władz uczelni do naszych poczynań w tym zakresie umożliwi zapewne oddanie do rąk czytelników w dniu posiedzenia rady naukowej i artystycznej. Planujemy także publikowanie na początku każdego roku akademickiego informatora zawierającego streszczenie prac magisterskich. Publikowanie takiego może ułatwić nam realizację hasła UMCS „Nauka w służbie ludu” przez inspirowanie środowiska nauczycielskiego w zakresie nowatorskich propozycji metodycznych.

Podjęliśmy również szereg inicjatyw w zakresie działalności propagandowo-wychowawczej.

Od lutego br. w programie radia lubelskiego nadawany jest w każdy trzeci wtorek miesiąca cykliczna audycja pt: „Uniwersytecki Magazyn Muzyczny”, wypełniony nagraniami naszych nauczycieli i studentów. Również od lutego w każdy ostatni czwartek miesiąca organizowany jest wernisaz prac plastycznych naszych nauczycieli w sali Domu Kultury LSM. W kwietniu rozpoczął się cykl comiesięcznych koncertów przy świecach w sali Klubu „Masza”. W dniach 12—20 maja została zorganizowana „Uniwersytecka Wiosna Plastyczna”, eksponująca jednocześnie w kilkunastu salach wystawowych Lublina prace plastyczne naszych nauczycieli i studentów. W maju odbył się też pierwszy publiczny koncert nowego zespołu akademickiego UMCS „Musika camera”. Chcemy, aby stał się on obok Chóru Akademickiego i Zespołu Tańca Ludowego UMCS, jeszcze jedną wizytówką artystyczną naszej uczelni.

W dniach 15—18 czerwca w sali koncertowej Chatki Żaka odbywać się będzie „Festiwal Chórów Lubelskich” połączony z konferencją metodyczną dyrygentów i muzykologów z całego kraju. Obie te imprezy — „Uniwersytecka Wiosna Plastyczna” i „Festiwal Chórów” — mamy zamiar w przyszłości przekształcić w imprezy stałe, z sukcesywnie rozszerzanym programem. Może uda nam się uczynić Lublin ośrodkiem wymiany doświadczeń i dorobku artystycznego wszystkich uczelni polskich kształcących nauczycieli — jak to się określa tradycyjnie — „śpiewu i rysunku”. Zaprosimy więc w przyszłym roku do udziału w „Wiośnie” UMK z Torunia i filię UŚ z Cieszyna, a na festiwal chórów — WSP w Bydgoszczy, Olsztynie, Kielcach i Częstochowie.

Planujemy również organizowanie corocznych publicznych aukcji na wartościowe cele społeczne.

Zgłosiliśmy Kuratorium Okręgu Szkolnego Lubelskiego nasze zainteresowanie objęciem patronatu artystycznego w każdym roku innych szkół gminnych w zamian za zorganizowanie wakacyjnego pleneru plastycznego. Oczekujemy w tej sprawie odpowiedzi od władz wojewódzkich i oświatowych. Ponadto mamy zamiar objąć patronatem artystyczno-instruktorskim studenckie koła plastyczne i muzyczne we wszystkich uczelniach lubelskich. Niezbędne jednak są do tego także odpowiednie warunki lokalowe, a to może nam zapewnić dopiero osiedlenie się w korzystniejszych warunkach przestrzennych.

Ukoronowaniem jednak wszystkich naszych w tym zakresie poczynań będzie otwarcie stałej galerii plastycznej UMCS oraz teatru muzyki mechanicznej — dwóch nowych na terenie Lublina instytucji artystycznych służących społeczeństwu całego miasta. Galeria plastyczna UMCS będzie służyć zarówno popularyzacji plastyki, jak i prezentacji naszych osiągnięć dydaktycznych i artystycznych. Będzie to niewątpliwie poważny czynnik mobilizujący do wyższych osiągnięć w tym zakresie, gdyż stała konfrontacja z publicznością jest tu wielce pozytywnym czynnikiem. W galerii organizować będziemy także cykle wykładów na temat współczesnej plastyki.

Kazimierz Dobrzyński

Kronika

W grudniu miała miejsce premiera, w styczniu odbyły się dwa koncerty chóru UMCS w Lubelskiej Filharmonii im. H. Wieniawskiego. Szczególnie zapisał się w pamięci melomanów koncert z dnia 15 lutego, w którym obok dawnego repertuaru przedstawiono nowe pozycje. Szczególnie przypadły do gustu lubelskiej publiczności utwory: Luca Marenzio „Avi dispietate morte”, Aleksandra Scarlattiego „Exudate Deo”, Petera Ebena „Salve Regina” oraz dwa chorały J. S. Bacha z „Pasji św. Mateusza”.

W lutym odbyło się w Lublinie spotkanie rektorów trzech uniwersytetów: lubelskiego, warszawskiego i łódzkiego. Celem spotkania było podpisanie aneksu do zawartej przed czterema laty umowy o współpracy między tymi uczelniami. Podpisany w Dworku Kościuszki aneks dotyczy realizacji prac naukowo-badawczych, kształcenia i wymiany kadr dydaktycznych, ze szczególnym uwzględnieniem młodych pracowników nauki, działalności dydaktyczno-wychowawczej oraz wydawniczej.

PRACOWNICZY OGRÓD DZIAŁKOWY

W roku 1973 rektor UMCS powołał komisję, która miała za zadanie zorganizować pracowniczy ogród działkowy. Zdecydowano, że na ten cel przekazana zostanie resztówka gruntów ornych o pow. 5,69 ha, znajdującą się w Uniszowicach pod Lublinem, będącą własnością uniwersytetu. Ziemia ta do roku 1973 była tylko częściowo użytkowana, część była po prostu ugiem. Określono zgodnie z regulaminem ogrodów działkowych, że powierzchnia działek w zależności od konfiguracji terenu będzie się wahała w granicach 230—270 m². Natychmiast też przystąpiono do wykonania planu zagospodarowania przydzielonych gruntów. Równocześnie napływały podania pracowników UMCS, a także Akademii Rolniczej, Akademii Medycznej i Akademickiej Przychodni Zdrowia. Komisja rozdzieliła na początku 1974 roku 151 działek. W marcu tegoż roku odbyło się pierwsze, organizacyjne zebranie wszystkich działkowiczów. Na zebraniu tym wybrano zarząd POD. Przewodniczącą została Anna Tomaszewska, która poświęciła bardzo wiele sił i czasu na organizację ogrodu. Na kolejnych corocznych zebraniach zarząd częściowo zmieniał skład, przewodniczący mu jednak nadal Ob. A. Tomaszewska.

Wiosna 1974 roku była więc początkiem ofensywy działkowiczów i ich rodzin na zaniedbane, zachwaszczone grunty. Nie wszyscy zniesli trudy tej pionierskiej pracy. Część działkowiczów już po kilku miesiącach złożyła rezygnację, ale do zwalnianych działek ustawiała się nowa kolejka chętnych. Napływ podań o przydział działek był bardzo duży, dlatego też zarząd podjął decyzję o rozdzieleniu na działki dodatkowych gruntów, które w pierwszej wersji zagospodarowania terenu przeznaczone były na tereny rekreacyjne i wspólny sad. Dzięki temu liczba działek wzrosła do 175. Z tej liczby 27 działek uprawiają pracownicy Akademii Rolniczej, Akademickiej Przychodni Zdrowia i Akademii Medycznej.

Mimo wielu przeciwności i trudnego pionierskiego okresu, jesień 1974 roku sypnęła obficie plonami na wielu działkach. Po zbiorach plonów rozpoczęto sadzenie drzew i krzewów owocowych, a zarząd przygotowywał dokumentację pod dalsze inwestycje. Sprawą najbardziej palącą była budowa studni i sieci wodociągowej oraz drogi dojazdowej.

Po zakończeniu prac wstępnych i dokumentacyjnych, w których uczestniczyli społecznie liczni działkowicze, przekazano inwestycję do realizacji przedsiębiorstwu specjalistycznym. Mamy nadzieję, że rok 1976 był ostatnim, w któ-

rym przy dotychczasowej studni kopanej ustawiała się długa kolejka po wodę. A swoją drogą to stracimy w wyniku tego doskonale forum do wymiany poglądów i doświadczeń, ale tylko na tematy działkowe. Budowa studni i wodociągów prowadzona jest wspólnie z sąsiadem zza miedzy — Stacją Hodowli Roślin. Inwestycja ta pochłonie około 1 200 000 zł. W sumie tej uniwersytet partycypuje w 50% kosztów.

Samodzielnie zaś będzie prowadzona budowa drogi dojazdowej. Sądzimy, że w tym przypadku większość prac uda się wykonać we własnym zakresie. Na następny rok odkładamy wzniesienie budynku administracyjnego, którego brak już teraz jest odczuwany dotkliwie. Chodzi tu zwłaszcza o bardzo potrzebne pomieszczenia magazynowe. Projekt tego budynku wraz z lokalizacją jest już zatwierdzony.

Skoro już jesteśmy przy działalności inwestycyjnej należy podkreślić, że bardzo pokaźna ilość działek posiada własne altany i domki gospodarcze. Niektórzy działkowicze wykazali, że mogą pochwalić się talentami konstruktorów, cieśli czy stolarzy. Część domków charakteryzuje się ładnym wyglądem.

Pracowniczy Ogród Działkowy w Uniszowicach korzysta z pomocy finansowej i organizacyjnej władz uczelni. Korzystamy również z pomocy finansowej Rady Zakładowej ZNP przy UMCS. Bardzo istotna jest także pomoc Zakładu Mechanizacji Rolnictwa Akademii Rolniczej, który bezpłatnie udostępnia ciężki sprzęt do różnorodnych prac ziemnych na terenie ogrodu.

Mamy nadzieję, że w ciągu najbliższego roku, po zakończeniu podstawowych inwestycji ogólnych nasz ogród będzie piękną wizytówką uniwersytetu w zakresie działalności społecznej. Należy podkreślić, że Ogród spełnia bardzo wiele pożytecznych funkcji, spośród których zbiory warzyw i owoców wcale nie są najważniejsze. Istotne jest tu zapewne nie możliwości czynnego wypoczynku po pracy umysłowej. Ważne jest także to, że działki są niewątpliwie czynnikiem integrującym pracowników zatrudnionych w różnych jednostkach uniwersytetu i na różnych stanowiskach. Wytwarzają się tu nowe więzi i nowa społeczność działkowiczów.

Marian Harasimiuk

Kronika

W dniach 6—15 marca br. przebywał w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej rektor UMCS prof. dr hab. W. Skrzydło. Rektor odwiedził naszych pracowników naukowych, przebywających w USA w ramach realizacji porozumień między UMCS a Lock Haven State College. W Lock Haven przebywa obecnie 7 osób, reszta w Pittsburgu i Bostonie. Swój pobyt za oceanem nasi pracownicy naukowcy wykorzystują na pisanie prac i publikacji naukowych. Zapowiedziano ich około dwunastu. Ukończone tam także zostaną prace doktorskie, być może efektem pobytu w USA będą również pozycje książkowe.

Rektor wysoko ocenił prace i działalność prowadzoną przez grupę w Lock Haven, której opiekunem i kierownikiem jest prof. dr hab. G. L. Seidler. Nasi pracownicy wystąpili tam z ciekawą inicjatywą zorganizowania międzynarodowego forum naukowego.

W lutym br. prof. dr hab. G. L. Seidler mówił o wzajemnych kontaktach kulturalnych obu krajów. W marcu przygotowano dwa wystąpienia: dr L. Kolek mówił o współczesnej sztuce polskiej, a mgr J. Adamko o strukturze społecznej współczesnej Polski. Na kwiecień zaplanowano wystąpienie mgr M. Górnej o polskim folklorze. Odbyła się także dyskusja przygotowana i prowadzona przez prof. dr. hab. G. L. Seidlera i dr. L. Kolka o polskim systemie kształcenia. Cykl odczytów zakończyła dr M. Smółka wykładem o polskim systemie prawnym.

Ze sportu

W dniu 13 marca br. na krytej pływalni Akademickiego Ośrodka Sportowego w Lublinie odbyły się — pod protektorem rektora UMCS — IX mistrzostwa Polski uniwersytetów w pływaniu. W silnej i wyrównanej konkurencji bardzo dobrze zaprezentowali się nasi zawodnicy zajmując w klasyfikacji zespołowej III lokatę. Do tego sukcesu przyczynili się przede wszystkim Kazimierz Sinicki (zdobywca trzech medali — złotego na 100 m stylem dowolnym, srebrnego — na 100 m stylem motylkowym i brązowego — w sztafecie 4×100 m stylem zmiennym), Mirosław Warchoń (srebrny medal na 100 m stylem grzbietowym, srebrny — na 200 m stylem zmiennym, brązowy — w sztafecie 4×100 m stylem zmiennym), Andrzej Mossoń i Eugeniusz Chudzik (brązowe medale w sztafecie 4×100 m stylem zmiennym). W drużynie męskiej wystąpili ponadto: Cezary Krzysiak, Adam Pleban, Marek Szewczyk. Gorzej powiodło się zawodniczkom UMCS, które występując w składzie: Jolanta Pawłowska, Grażyna Fijałkowska, Iwona Tyszkiewicz, Jolanta Majerczyk, Magdalena Izbička, Elżbieta Perdeus, Jadwiga Polańska, Ewa Bieniewska — zajęły końcową lokatę. Przygotowanie zespołów UMCS spoczywało w rękach trenerów: mgr. Bogusława Maciaszczyka i mgr. Jerzego Kuczynskiego. Mistrzostwa były zorganizowane z dużym rozmachem, przebiegały bardzo sprawnie, cieszyły się dużym zainteresowaniem sportowej braci akademickiej. Działacze Klubu Uczelnianego AZS i pracownicy Studium Wychowania Fizycznego i Sportu dali kolejny przykład dobrej roboty, wysoko ocenionej zarówno przez ekipy uczestniczące w mistrzostwach, jak też władze naczelne Akademickiego Związku Sportowego.

Międzynarodowy turniej w piłce siatkowej kobiet (17—18 marca) zakończył się sukcesem Uniwersytetu w Ołomuńcu, przed ekipami UMCS, Uniwersytetu w Széged i Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu. Wyniki turnieju: Ołomuniec — Széged 3:1, UMCS — UMK 3:2, UMCS — Széged 3:0, Ołomuniec — UMK 3:1, Ołomuniec — UMCS 3:0, UMK — Széged 3:2.

Zespół lubelski prowadzony przez mgr. Krystynę Strycharzewską wystąpił w składzie: R. Zielonka, M. Woźniak, E. Sałasińska, E. Słomińska, G. Fijałkowska, T. Białkowska, G. Gaweł, M. Półbratęk, I. Płecha, J. Nieroda, J. Górską, M. Orzech.

Po rocznej nieobecności powrócili w drugoligowe szeregi koszykarze SZS—AZS. Nie miały wpływu na to mieli — obok trenera zespołu mgr. Andrzeja Prędkiewicza, kierownika Studium Wychowania Fizycznego i Sportu UMCS — także zawodnicy — studenci naszej uczelni: Adam Gąsior (IV r. Wydziału Ekonomicznego), Bogdan Drozd (III r. Wydziału Humanistycznego), Henryk Wojak (II r. Wydziału Prawa i Administracji), Marek Gumowski i Lech Kowalczyk (I r. Wydziału Prawa i Administracji).

Kolejny sukces zanotowały na swym koncie koszykarki UMCS zwyciężając wszystkie rywalki w IX mistrzostwach Polski uniwersytetów, rozgrywanych w Poznaniu w dniach 30 marca—3 kwietnia br. Pokonały one kolejno: Kraków 82:18 (48:6), Katowice 73:17 (34:9), Warszawę 44:41 (30:18), Gdańsk 75:47 (36:21), Wrocław 93:75, Poznań 94:30 (41:12). Mgr Andrzej Strycharzewski dysponował bardzo silnym zespołem, w którym obok zawodniczek występujących w rozgrywkach II ligi państwowej: Iwony Fiali-Choiny, Barbary Chadaj, Bożeny Murawskiej i Bożeny Wolskiej, również dobrze zaprezentowały się: mgr Anna Majerczyk, Zofia Dwojak, Anna Dudziak-Kwiatkowska, Lucyna Góźdź, Urszula Czepińska, Ewa Sadowska, Joanna Baszyńska, Renata Jarsz. Indywidualny sukces odniosła studentka III r. Wydziału Prawa i Administracji — Barbara Chadaj zdobywając ze 117 punktami tytuł najlepszej zawodniczki mistrzostw i najsukuczniejszej egzekutorki.

Reprezentacja męska UMCS zajęła III lokatę w II mistrzostwach Polski za drużynami Torunia i Gdańska. W niezwykłe wyrównanej stawce lublinianie zanotowali następujące rezultaty: z Łodzią 86:77 (31:35, 68:68, 75:75), Gdańskiem 59:69 (26:38), Warszawą 97:74 (47:39), Wrocławiem 93:75 (52:40), Poznaniem 74:62 (38:28), Toruniem 60:71 (29:28). Szczególnie pierwsze spotkanie pozostanie na długo w pamięci jego uczestników, bowiem zespół nasz na 4,5 minuty przed zakończeniem spotkania przegrywał różnicą 17 punktów i po fantastycznej walce doprowadził do remisu, by rozstrzygnąć ostatecznie to spotkanie na swoją korzyść dopiero w drugiej dogrywce wynikiem 86:77. Zespół UMCS, prowadzony przez dr. Leszka Rouperta i mgr. Andrzeja Prędkiewicza, wystąpił w składzie (w nawiasie punkty zdobyte w całym turnieju): Adam Gąsior (153) — najsukuczniejszy i najlepszy zawodnik mistrzostw, Bogdan Drozd (96), Henryk Wojak (70), mgr Piotr Tefelski (45), Marek Gumowski (38), Edward Sidoruk (27), dr Leszek Roupert (21), Wojciech Liśkiewicz (7), Janusz Chałat (6), Tadeusz Kontek (5), Andrzej Nieścior (6), Przemysław Kopyciński (0), Jan Dąbski (0). Kilkudniowy pobyt w Poznaniu nasi reprezentanci wykorzystali także na zwiedzenie zabytkowych obiektów w Kórniku i Rogalinie i obejrzenie spektakli operowych i teatralnych.

Tradycyjny turniej w siatkówce mężczyzn (2—3 kwietnia) o Memoriał im. Czesława Martyniaka zakończył się zwycięstwem zespołu UMCS, który w finałowym spotkaniu pokonał drużynę Uniwersytetu Łódzkiego 3:2, ponadto wyprzedził drużyny lubelskiej Akademii Medycznej, Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Uniwersytetu Gdańskiego i Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Międzynarodowy turniej w koszykówce kobiet o puchar rektora UMCS prof. dr. hab. Wiesława Skrzydło, rozgrywany w Akademickim Ośrodku Sportowym w Lublinie w dniach 20—21 kwietnia, zakończył się zasłużonym sukcesem drużyny naszego uniwersytetu. Lublinianki pokonały reprezentację uniwersytetu w Széged 90:26 (52:13) i drużynę Wyższej Szkoły Wychowania Fizycznego w Tbilisi 78:75 (38:41); w spotkaniu zespołów zagranicznych lepszy okazał się zespół gruziński zwyciężając 82:34 (45:12). Punkty dla zespołu UMCS uzyskały (w obu meczach): Fiala-Choina 40, Wolska 40, Chadaj 29, Murawska 17, Wojtysiak 14, Czepińska 8, Góźdź i Sadowska po 6, Dwojak i Jarsz po 4, Baszyńska 0; trener: mgr Andrzej Strycharzewski. Podczas uroczystego zakończenia turnieju, z udziałem rektora prof. dr. hab. Wiesława Skrzydło i prorektorów: prof. dr. hab. Ryszarda Orłowskiego, doc. dr. hab. Kazimierza Sykuta i doc. dr. Albina Kopruckowniaka, zwycięskiej drużynie wręczono puchar, natomiast najlepszej zawodniczce Albinie Sachardzjan (Tbilisi) i najsympatyczniejszej — Evie Probszt (Széged) — okolicznościowe upominki. Kierownictwo Uczelni wyróżniło także trzy zawodniczki UMCS: Barbarę Chadaj, Iwonę Fiałę-Choinę oraz Bożenę Wolską, które szczególnie przyczyniły się do zdobycia przez nasz zespół kolejnego tytułu mistrza Polski uniwersytetów.

IV Międzynarodowy turniej w piłce koszykowej mężczyzn o puchar dziekana Wydziału Mat.-Fiz.-Chem., rozgrywany w dniach 19—23 IV; zgromadził na starcie osiem zespołów, w tym cztery zagraniczne. Turniej przebiegał w niezwykłej sportowej atmosferze, przy olbrzymim zainteresowaniu studentki publiczności. Zdecydowanym zwycięzcą okazał się zespół Uniwersytetu im. Palackiego w Ołomuńcu, który wyprzedził zespoły: Uniwersytetu Enschede (Holandia), UMCS Lublin, Uniwersytetu im. Lajosa Kossutha w Debreczynie, pracowników naukowych UMCS, Uniwersytetu Warszawskiego, Wyższej Oficerskiej Szkoły Lotniczej w Dęblinie i Uniwersytetu im. Karola Marksa w Lipsku. Punkty dla zespołu Mat.-Fiz.-Chem. zdobyli K. Rachuj (121), A. Grissbach (58), P. Kopyciński (49), J. Miernowski (36), J. Grygiel (28), R. Hołubowicz (15), J. Opała (4).

Leszek M. Roupert

Kronika

Dnia 26 lutego br. dr Zbigniew Józwiak w Klubie MPIK w Lublinie witał swoich gości na własnej wystawie grafiki i ekslibrisu. Zbigniew Józwiak ukończył studia chemiczne w UMCS, zdobył tytuł doktora nauk przyrodniczych, pracuje jako adiunkt w Zakładzie Fizjologii Roślin naszej uczelni.

Wystawa w MPIK była jego dziewiątą wystawą: wcześniej brał udział w wielu imprezach w kraju i za granicą. Wystawiał m. in. swoje prace w ZSRR, na Węgrzech, w Danii, Czechosłowacji, Portugalii, Australii. Brał udział w kolejnych międzynarodowych kongresach ekslibrisu, a w roku 1974 na XV Międzynarodowym Kongresie w Bled (Jugosławia) uzyskał II nagrodę.

Prace jego cechuje wyjątkowo delikatna kreska, umiejętność dostrzegania rzeczy niecodziennych, niebanalnych. Zdziwia także dbałość o szczegóły, zdolność uchwycenia cech najbardziej charakterystycznych dotyczących osób i rzeczy. To ostatnie ważne jest szczególnie przy ekslibrisach. Wiele ich znalazło się na wystawie w lubelskim MPIK-u. Są bardzo różnorodne. Ekslibrisy Zbigniewa Józwiaka bezbłędnie ukazują cechy indywidualne swoich właścicieli i nie narażają trudności w identyfikacji.

Wyjątkowo piękne są liczne prace poświęcone bądź mające związek z przyrodą. Czarno-białe prace Zbigniewa Józwiaka o wiele bardziej przemawiają do wyobraźni odbiorcy niż fotografie, plakaty czy apele. O tym przepięknym walorze prac naszego pracownika mówił ciepło i ze znanstwem doc. dr hab. S. Riabinin, który scharakteryzował je też we własnej twórczości — wierszu poświęconym autorowi wystawy:

Życie —

jak iskrząca się w słońcu fontanna,
jak drzewo całe w ptakach...
jak je oprawić?
przez jaką wiedzę przepuścić,
gdy mędrca szkiełko porwało morze,
a mądrość rwie się w obłokach.

Dnia 6 kwietnia br. UMCS odwiedziła grupa przedstawicieli miasta San Severino. Byli to: burmistrz miasta A. Pelagalli, sekretarz Rady Miejskiej N. Pauri oraz działacze i radni tego miasta — R. Paciaroni, A. Ticino, C. Bassano i inni. Goście wloscy podczas pobytu w naszej uczelni przyjmowani byli przez rektora UMCS, odwiedzili także Zakład Filologii Romańskiej, gdzie spotkali się z kierownictwem i pracownikami zakładu: dr. hab. J. Falickim, doc. dr. M. Kaczyńskim oraz dr. K. Falicką. Przedstawione im zostały prace, organizacje i perspektywy rozwoju Zakładu Filologii Romańskiej.

Jako dar dla zakładu obywatele San Severino przekazali zbiór dramatów muzycznych Pucitellego — sekretarza króla Władysława IV Wazy, tom poświęcony rodzinie Eustachio

oraz szereg innych publikacji, m. in. historię i przewodnik miasta San Severino.

* * *

W dniach od 9—10 marca z inicjatywy pracowników i studentów Filologii Romańskiej przygotowano zbórkę pieniężną na rzecz ofiar trzęsienia ziemi w Rumunii. Dwie pełne urny ofiarowane przez studentów, pracowników naukowych i administracyjnych świadczyły o obywatelskiej i humanitarnej postawie. W sumie zebrano ponad 20 tys. złotych, które przekazano Ambasadzie Ludowej Republiki Rumunii w Warszawie.

* * *

Dnia 8 marca odbyła się w rektoracie miła uroczystość z okazji Dnia Kobiet. Władze uczelni spotkały się przy tradycyjnej kawie z kobietami pracującymi w UMCS na stanowiskach kierowniczych oraz aktywistkami pracy społecznej. Poza nimi życzenia kobietom pracującym w UMCS złożyli prorektorzy, dyrektorzy instytutów, dziekani, kierownicy jednostek organizacyjnych, władze administracyjne, sekretarz KU PZPR i prezes RZ ZNP.

* * *

Ukazał się drukiem zbiór materiałów i wystąpień z ogólnopolskiej konferencji, która odbyła się w dniach 2—3 VI 1976 r. w Puławach. Zorganizował ją Zakład Języka Polskiego UMCS, a tematem konferencji była sprawa realizacji programu gramatyki opisowej języka polskiego w uniwersytetach i wyższych szkołach pedagogicznych. Udział w sesji wzięło wielu znanych dydaktyków ze wszystkich ośrodków krajowych, m. in.: prof. prof. M. Karaś, T. Skubalanka, M. Szymczak, S. Urbańczyk, L. Kaczmarek, M. Morawski, P. Zwoliński i P. Smoczyński.

* * *

Dnia 22 marca Instytut Filologii Angielskiej odwiedzili: profesor R. Harnes z Uniwersytetu w Augustyn (Teksas) oraz attache kulturalny ambasady USA w Polsce p. A. Romański. Goście przyjmowani byli przez rektora UMCS. Podczas spotkania zapoznali się ze strukturą naszej uczelni oraz pracami naukowo-badawczymi i dydaktyczno-wychowawczymi, prowadzonymi w UMCS. Mówiono także, m. in. o możliwości nawiązania bliższych kontaktów naszej uczelni z uniwersytetem w Teksasie.

* * *

W dniach od 26 lutego do 28 marca uczelnia gościła naukowców z uniwersytetu w Erewaniu. Byli to doc. dr Gorebian Ameik i prof. dr Anatolij Ananian.

Doc. Gorebian Ameik jest specjalistą z dziedziny prawa autorskiego. Podczas pobytu w Lublinie brał on udział w posiedzeniach naukowych Zakładu Prawa Gospodarczego, wygłosił także wykład na temat praw autorskich. Podczas pobytu w Krakowie armeński gość odwiedził Międzyuczelniany Instytut Wynalazczości i Ochrony Własności Intelektualnej. Podczas pobytu w UMCS doc. dr Gorebian Ameik zbierał bibliografię polskiego prawa autorskiego.

Profesor Anatolij Ananian jest kierownikiem Katedry Ogólnej i Praktycznej Geologii w Uniwersytecie w Erewaniu. Z racji swoich zainteresowań odbył wiele podróży. Profesor zwiedził m. in. Góry Świętokrzyskie, Kotlinę Kłodzką, Dolny Śląsk, Sudety. Przebywał również w Krakowie i w Warszawie.

Podczas pobytu w Lublinie wygłosił dwa odczyty: „Mineralne bogactwa Armenii”, „Podziemne wody Armenii”.

Kolegium Redakcyjne:

Antoni Dudek, Witold Józkwiaak, Zbigniew Józwiak, Zdzisław Kowalski (przewodniczący), Elżbieta Mulawa-Pachol (sekretarz redakcji).